

IN TRANSLATIONEM
S. EPIPHANII.

SCRIPTOR huius Translationis testem se ætatis, qua magnus Otto floruit, æqualem ostendit. Ex S. Epiphaniij vita partem extremam desumpsit; quæ de Gallica legatione nobili comitatum triumpho, omni scilicet iuuentute Liguria, quam Gothi attinuerant, redempta & asserta Ticinum deducit; atq; inde magno omnium desiderio, & luctu extinctum, cœloq; receptum scribit, narratione ab ea vita, quam Ennodius scripsit, non tam sententia quam verbis discrepante, quam nos, ceu huic instituto alienam sponte præterimus. Porro Ennodij vitæ S. Epiphaniij, & aliorum Scriptorem, ex membranæ Morinorum dimidiæ amplius partis accessione locupletiore dedit, Andreas Scottus Societatis nostræ. Ticinum, cuius Episcopus fuit S. Epiphanius ciuitas regalis, Mediolano loco propinqua, sic est ditione sacra subiecta. Migravit illic ad Christum B. Epiphanius ætatis anno LVIII. Episcopatus xxx. Christi ccccxcvi. xxi. Ianuarij cum sedere cœpisset anno domini cccclxvi.

*Omissæ
pars nar-
rationis de
vita &
morte S. E-
piphaniij.*

Ius huius Translationis.

SI quis Translationem hanc ex iure sacrorum æstimet æquus Index, vel de ea iudicium accipiat, reliquiarum hanc deductionem nec lege, nec moribus factam ilico censebit, sed eos, qui manum fecere, & sacras exuias natiua quasi gleba & fundo abstraxere, interdicto vnde vi, vt leuissimè dicam obnoxios fuisse; & repetendarum actione conueniri potuisse, pronuntiabit. Valere interim huius & superioris ætatis exempla, eamq; sibi licentiam immodica pietas & religio fecit, vt callidè pij furti, & religiosæ rapinæ titulis, non stricta æquitatis lege has actiones rei dijudicarent. cognitores plerumque litem dissimularēt, Magistratus hic plurimum conuiuerent. Iam, quod caput, felicitas euentus & religionis ex prodigijs, & miraculis secutis opinio, fas tæpe & licentiam his euectionibus non solum constituit, sed furti an sacrilegij probum in gloriam vertit, quod Franci & Germani afflictæ vel à Barbaris, vel Tyrannis Romanæ sedis libertate, cum in nouo vel

*Reliquiarum
abdu-
ctioes, &
furta.*

*Religiosa
quæ ex-
cusant
iniuriam.*

preca-

*Francorū
& Germā.
norum in
Italiam
licentia.*

precatio Imperio, quod Pontifices dabant, nobilitate sua & gente maiores sæpe spiritus caperent, non ciuilibus contenti, sacris etiā potentiam admouerent, & religionem licentius, quam vel ipsis expediret, vel ius fasque permetterent, haberent.

Hinc omnia prope Latij iura, vnā cum Ecclesijs & populis sibi subdere; & qui fide vel armis apud Reges valebant, non honore tantum, sed præmijs quoque læti, contra fas plurimum sibi licere volebant, siue Episcopi essent, siue Militiæ cingulo clari. Aliquid tamen hic Otvvino Præsuli, & Tangvvardoni eius Presbytero veniæ scriptor conciliasse videtur, cum post preces & ieiunia, de trāsferendo S. Epiphanio per quietem diuinitus admonitum Sacerdotem, commemorat.

Tempus & Modus.

INCIDIT hæc S. Epiphanijs Translatio in annum, vt Narrationis adiuncta docent DCCCCLXIII. vel præter propter. Autores præcipui Tangvvardonus Presbyter ex familia Otvvini Hildeneshemensi Episcopi, & alter Mindensis Presbyter Landvvardi Mindani Episcopi familiaris.

*Ottonis in
Italiam
contra Be-
rengarium
expedito.*

*Otto Ticini
commorans
solitus.*

Otto I. à Ioanne XII. inuitatus contra Berengarium & Adelbertum filium tyrannide populum & urbem prementes, anno DCCCCLXI. expeditione felici & prope incruenta, Apostolorum, & Romanæ Sedis auspicio, bellum confecit. Nam sequenti anno, Romam adiit; & mox à Ioanne Pontifice Imperator salutatus, & coronatus, inde Ticinum vel Papiam ad Regiam iit, vbi frequenti Procerum Germaniæ, & Episcoporum præsertim suæ gentis senatu, domicilium habuit. Affuere ibi Imperatori quoque Adaldagus Hamaburgensis Archiepiscopus, & Otvvinus Hildesemensis Antistes, qui & diplomati, quo Ecclesiæ Romanæ S. Petri patrimonium cumulatè restituit cum alijs Episcopis subscripsere anno DCCCCLXII. Indiēt. v. XII. Februarii. Ita Regino. Luitprandus lib. 6. c. 6. & Diploma laudatum à Baronio, qui anno DCCCCLXIII. Natalem & Pascha Ticini ab Imperatore peractū, antiquis ad stipulatur. Quæ sane Ticinensis commoratio locum aperuit Clericis Saxonis intentius per otium rimandi sacra, disutiendique sepulcra.

Porro, quod scribitur leuatum S. Epiphanijs corpus à Tangvvardone x. Kalendarum Decembrium, & Octaua Kalendarum Martiarum allatum à sanctæ memoriæ Otvvino Episcopo, id argumentum nobis est aduenisse thesaurum xxii. Februarii, anno

*Translati-
onis tem-*

DCCCCLXIII. & effossum XXII. Nouemb. anno superiore. Idque constat tum ex biennali ferme Otuvini Præfulis absentia, & eius subscriptione quæ xv. Februarij anni superioris DCCCCLXII. Ticini adhuc fuisse illum, coarguit. His quæstio annexa est.

S. Epiphanius ubi primum Hildenesheimj fuerit depositus?

INQUIRENTI in hanc translationem ex Italia in Saxoniam, Otuvini diligentia procuratam, priusquam germana ipsa acta ex S. Michaelis Monasterij bibliotheca fuerã nactus, id recentiorum Panchartæ suggerebant, S. Epiphaniij corpus ab Episcopo depositũ eo loci, ubi nunc est Domus Capitularis, vel adiacēs Oratorium à S. Antonio nomen ferens, Sed S. Godehardus veteris Ecclesiæ, quæ principi Basilicæ ad meridiem obiacebat, titulos retinuit, videlicet sanctæ Dei Genitricis & Epiphaniij, vt omnino hanc memoriam ultra pleniũq; cum sollicito, cõpererim, Baptismalẽ Ecclesiam, cuius in S. Godehardi vita mentio fit, esse illã, quã Collegium Societatis Iesu iam vitur, eamq; Cõgregationẽ Cleri refedisse, ubi nũc Patres Societatis Iesu domiciliũ habet. Ceterũ intelligo pignõ S. Epiphaniij hodieq; argentea tumba asseruari in principe basilica ad sinistrum latus arcę præcipuæ; suspensamq; caueam ad sepulcrũ S. Godehardi monstrari, in qua sarcinam piam ab vsque Ticino in Saxoniam aduectam fuisse perhibent.

S. Speciosa, & S. Syrus.

NVLLA huius Virginis in Martyrologio Romano mētio. Meminit Speciosæ ad xviii. Martij Molanus in Martyrologio ab se edito, sed locũ non expressit. Vereri hic cœpi, vt in hoc genere proliuis error, ne pro Honorata Speciosæ nomen obrepserit. Ea namque soror S. Epiphaniij ab ipso Ticini, Ennodio teste, Deo virgo dicata colitur ad xi. Ianuarij. Animaduertit ad Ennodium Iacob. Sirmondus Societatis nostræ Honoratæ Deo deuotæ Virginis Ticinenses memoriam quotannis agere iii. Idus Ianuarias. Et certè fuisse sororem in vita S. Epiphaniij apud eundem Ennodium docet illa celebris mentio:

Erat illi germana soror natu minor, religione non impar, Honorata nomine, cuius vitam per singula virtutum genera longum est eloqui.

S. Syrus ab Apostolorum temporibus primus Ticinensium fuit Episcopus, de quo ix. Decemb. & clarius ad xii. Septemb. ubi eius inuentio celebratur, in notis Baronianis.